

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 9514100120
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9514100120.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Františka Moznera, JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci obvineného Ing. B. D. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2015, sp. zn. 2 To 5/2015, v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 15. decembra 2014, sp. zn. BB-3T/27/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. B. D. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „ŠTS“) z 15. decembra 2014, sp. zn. BB-3T/27/2014, bol obvinený Ing. B. D. uznaný za vinného zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) na skutkovom základe, že

v presne nezistený deň v období mesiacov apríl a máj roku 2010 v K. na S. č. XX v kancelárskych priestoroch nachádzajúcich sa v starej budove spoločnosti T. spol. s r. o., IČO: XX XXX XXX (ďalej len „T.“) ako riaditeľ Daňového úradu J. - pobočka B., I. č. X, B. (ďalej len „DÚ B.“) pri spoločnom osobnom rozhovore a po vzájomnej dohode s Ing. A. Y. si dal od S. S. a W. S. opakovane ako úplatok sľúbiť finančnú hotovosť vo výške 10 percent z celkovej sumy nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vyplatených spoločnostiam, v ktorých W. S. a S. S. vykonávali svoj vplyv za to, že z titulu svojej zastávanej funkcie riaditeľa DÚ B. zabezpečí bezproblémové vyplatenie nadmerných odpočtov a bude včas poskytovať služobné informácie o dožiadaniach z iných daňových úradov a vyžiadaniach z polície o obchodných spoločnostiach, ktoré určí S. S., pričom na základe vyslovenej požiadavky S. S. takto konal v rámci daňovej kontroly na DPH za zdaňovacie obdobie september roku 2009 vedenej na DÚ B. v spoločnosti K., s. r. o., so sídlom toho času v B. na O. č. XXA, IČO: XX XXX XXX (ďalej len „K.“), kedy v rozpore s úlohami zastávanej funkcie riaditeľa DÚ B. a v rozpore so služobnými povinnosťami štátneho zamestnanca uvedenými v § 60 ods. 1 písm. c/, písm. d/ zákona č.

400/2009 Z. z. o štátnej službe, v presne nezistený deň v období mesiaca máj a jún roku 2010, na základe služobnej vedomosti získanej pri podpisovaní výzvy kontrolnej skupiny DÚ B. o nedostatkoch zistených pri vykonanej daňovej kontrole a výzvy na prerokovanie protokolu o kontrole v spoločnosti K., prostredníctvom Ing. A. Y. opakovane z vlastnej iniciatívy dojednal stretnutie so S. S. a konateľom spoločnosti K., aby sa spoločne dohodli na tom, aké doklady je potrebné doložiť a aby sa napísalo vyjadrenie pre úspešné uplatnenie námietok voči daňovej kontrole, ku ktorému stretnutiu nakoniec došlo dňa 1. júna 2010, na S. č. XX, v K., v kancelárskych priestoroch nachádzajúcich sa v starej budove spoločnosti T., kde obvinený Ing. B. D. osobne na žiadosť W. S. a S. S. vypracoval písomnosť - „Výzvu na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie - vyjadrenie" pre spoločnosť K., ktorá bola doručená na DÚ B. dňa 2. júna 2010 a na základe ktorej došlo zo strany DÚ B. k zmene výsledku daňovej kontroly v smere priznania odpočítania DPH a zo strany obvineného Ing. B. D. ako riaditeľa DÚ B. ku schváleniu platobného poukazu č. XXXX/P/XXXXX zo dňa 8. júna 2010, čo viedlo k vyplateniu nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie september 2009 spoločnosti K. v celkovej výške 443.218,88 €, čomu však v minulosti DÚ B. v protokole č. XXX/XXX/XXXXX/XXXX nevyhovel, za čo v presne nezistený deň v lete roku 2010 v reštaurácii S. v B. a v reštaurácii G. v L. za prítomnosti Ing. A. Y. osobne prijal od S. S. podľa predchádzajúcej vzájomnej dohody sľúbený úplatok vo forme peňažnej hotovosti v bližšie nezistenej výške.

Za to bol odsúdený podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. e/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený aj peňažný trest vo výmere 30.000 € s tým, že pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto mu bol podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov.

Proti uvedenému prvostupňovému rozsudku (všetkým jeho výrokom) podal obvinený Ing. B. D. odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na verejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2015, uznesením, sp. zn. 2 To 5/2015, podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietol.

Dňa 10. decembra 2018 bolo ŠTS doručené dovolanie obvineného Ing. B. D., podané prostredníctvom ním zvoleného obhajcu JUDr. Viktora Križiaka a smerujúce proti naposledy označenému uzneseniu odvolacieho súdu, v spojení s jemu predchádzajúcim prvostupňovým rozsudkom, keď ako uplatnené dovolacie dôvody boli označené dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., ako i § 374 ods. 3 Tr. por.

Pokiaľ ide o odôvodnenie označených dovolacích dôvodov, obvinený v prvom rade namietal [poukazujúc tu okrem dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. i na dôvod podľa § 374 ods. 3 Tr. por.], že jeho právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom tak v prípravnom konaní orgánmi činnými v trestnom konaní, ako i neskôr zo strany oboch konajúcich súdov, a to konkrétne tým, že:

1/ uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané oneskorene - až po šiestich mesiacoch od začatia trestného stíhania (t. j. v rozpore s ustanovením § 206 ods. 1 Tr. por.), toto bolo poznačené zjavným účelovým a nezákonným taktizovaním, pričom v dôsledku takéhoto nedôvodného vyčkávania boli sťažené jeho obhajobné práva;

2/ vyšetrovanie prebehlo tendenčne, inkvizíčne a v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., obhajobe bol poskytnutý minimálny priestor a dôkazy boli vykonané nedostatočným spôsobom; nie je možné, aby výsledky takéhoto vedenia prípravného konania boli v konečnom dôsledku zlegalizované postupom ŠTS;

3/ došlo k nedôvodnému odmietnutiu obhajobných návrhov na dokazovanie zo strany vyšetrovateľa a

následne aj ŠTS, čím bola fakticky zmarená snaha o zabezpečenie objektívneho objasnenia veci; ŠTS navyše po podaní obžaloby nepostupoval v zmysle § 241 ods. 1 písm. l/ Tr. por., keď neurčil relevantným spôsobom rozsah dokazovania a k návrhom obhajoby sa vôbec nevyjadril (teda ich ani nezaradil do rozsahu dokazovania, ani ich v rámci preskúmania obžaloby neodmietol) - takýto postup napokon viedol k porušeniu zásad kontradiktórnosti a rovnakého postavenia procesných strán, keďže boli v podstate realizované všetky návrhy prokurátora, avšak návrhy obhajoby považoval súd za nadbytočné, pričom tiež zároveň platí, že tým, že ŠTS riadne nestanovil medze dokazovania, nemohol v súlade so zákonom potom ani pristúpiť k odmietnutiu návrhov obhajoby na dokazovanie zo dňa 16. septembra 2014 tak, ako to urobil na hlavnom pojednávaní 10. decembra 2014.

Čo sa týka odôvodnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., tomuto je venovaný v podanom dovolaní najväčší priestor, keď podľa názoru obvineného mali byť vylúčené jednak vo veci konajúce orgány činné v trestnom konaní - presnejšie vyšetrovateľ kpt. JUDr. J. A. a prokurátor JUDr. K.Z., a jednak i členovia odvolacieho senátu 2 To - JUDr. Peter Krajčovič, JUDr. Libor Duľa a JUDr. Peter Paluda.

Vo vzťahu k vyšetrovateľovi, obvinený úvodom poznamenal, že tento nebol nikdy nezávislý a odborne erudovaný príslušník Policajného zboru, pričom nevie, prečo práve on vykonával vyšetrovanie jeho osoby. Spolu s už vyššie menovaným dozorujúcim prokurátorom vedome a spôsobom odporujúcim zákonu priamo ovplyvňovali svedkov a poskytovali im nenáležité výhody. Predovšetkým potom v dôsledku ich nezákonného postupu v prípade „kľúčovej“ svedkyne Ing. A. Y., ktorej úmyselne poskytli neoprávnené výhody v jej trestných konaniach výmenou za jej naučené svedectvá proti jeho osobe (ako aj v iných trestných konaniach vedených proti S.) sa obaja dopustili zneužitia právomoci verejného činiteľa. Protiprávne konanie prokurátora je pritom primárne zjavné z toho, že tento jej umožnil vyhnúť sa verejnému súdному prejednávaniu jej trestnej veci, ako aj trestu (čím naplnil tiež skutkovú podstatu trestného činu nadrôžovania). Voči Y. bol totiž najskôr zo strany vyšetrovateľa podaný návrh na konanie o dohode o vine a treste, až napokon dňa 14. augusta 2015 bolo voči nej trestné stíhanie pre skutok nesprávne právne kvalifikovaný iba ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (správne malo ísť o obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.) podmienčne zastavené podľa § 218 ods. 1 Tr. por. - s odkazom na to, že sa významnou mierou podieľala na objasnení korupcie, pričom záujem spoločnosti na objasnení daného trestného činu prevyšuje nad záujmom na jej trestnom stíhaní, avšak zákonné podmienky na takýto postup neboli nikdy naplnené.

Obvinený opakovane zdôraznil, že s dotknutou svedkyňou tak vyšetrovateľ, ako aj prokurátor po celý čas manipulovali, vytvárali na ňu psychický nátlak, pod ktorým poskytovala svedectvá zodpovedajúce ich predstavám, „vydierali“ ju za pomoci existencie a udržiavania jej trestnej veci (až do skončenia jeho trestnej veci bola umelo ponechávaná iba v prípravnom konaní ako obvinená), ovplyvňovali ju (o. i. aj) proti jeho osobe, v rozpore so zákonom ju nenáležité protežovali a tiež jej mali odporučiť, aby si ani nezvolila obhajcu. Doslovne citujúc: „Y. nikdy počas prípravného a súdneho konania neprejavovala svoju skutočnú vôľu a neposkytovala hodnoverné a objektívne svedectvo z dôvodu, že bola faktickým rukojemníkom prokurátora a vyšetrovateľa“. Opísané konanie označil obvinený za zjavný príklad selektívnej spravodlivosti a obchodovania s ňou (ako i svedectvami). Pokiaľ ide o samotný charakter osoby prokurátora, považoval za potrebné poukázať tiež napr. na jeho neadekvátne, arogantné a nadradené správanie sa počas výsluchu svedkyne Mgr. Art. P. S. v inej trestnej veci, za ktoré bol nadradeným prokurátorom napokon len písomne napomenutý.

Na ilustráciu iného príkladu účelovej manipulácie so svedkyňou Y. a nezákonného konania už zmieňovaných predstaviteľov orgánov činných v trestnom konaní potom obvinený uviedol tiež tú jemu známu skutočnosť, že v inej trestnej veci menovaná za priamej „réžie“ prokurátora a „asistencie“ vyšetrovateľa krivo obvinila Ing. S. S. za to, že sa jej mal údajne priamo v súdnej sieni ŠTS verbálne aj neverbálne vyhrážať, za ktoré konanie bol však tento následne právoplatne oslobodený spod obžaloby - so záverom, že predmetný skutok sa nestal. Bol teda preukázané, že Y. sa dopustila trestného činu krivého obvinenia, avšak odmietli ju za to stíhať. Ak ide o uvedené (obvineným v podanom dovolaní

blížšie popísané) konanie dotknutého vyšetrovateľa a prokurátora, toto zároveň naplnia znaky skutkových podstat viacerých trestných činov (zneužitia právomoci verejného činiteľa, marenia spravodlivosti, návodu na krivé obvinenie a návodu na krivú výpoveď a krivú prisahu).

Ako k tomu uviedol obvinený záverom, skôr uvedené skutočnosti svedectvo Y. minimálne spochybňujú a zároveň podporujú jeho presvedčenie o nulovej vierohodnosti svedectva menovanej v jeho trestnej veci. Ak ide pritom o naznačenú a reálne preukázateľnú protiprávnosť konania prokurátora K. a vyšetrovateľa A., tak táto ich diskvalifikovala z vykonávania akýchkoľvek úkonov v trestnom konaní voči nemu. Za pôsobenia daných osôb v jeho prípade od počiatku neexistovala reálna možnosť, aby sa niekedy prejednávajúca trestná vec nestranné a objektívne vyšetrila.

Čo sa týka členov odvolacieho senátu 2 To, potrebu vylúčenie týchto obvinených odôvodnil tým, že uvedený senát v úplne rovnakom zložení už predtým posudzoval v odvolacom konaní trestnú vec obvineného Ing. S. S. a W. S., keď napadnutý rozsudok ŠTS z 3. decembra 2014, sp. zn. PK-2T/46/2013, rozsudkom z 28. apríla 2015, sp. zn. 2 To 6/2015, v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. oboch obvinených sám uznal za vinných zo zločinu podplácania. Senát v predmetnom odvolacom konaní pritom prioritne posudzoval aj hodnovernosť výpovedí „korunnej“ svedkyne Y., keď na s. 37 rozsudku uviedol, že nemá dôvod jej výpoveď považovať za nevierohodnú. Uvedené pritom konštatoval aj napriek tomu, že vedel o iných trestných stíhaniach menovanej, ako aj o tom, že táto obvinila Ing. S. S. z toho, že sa jej mal vyhrážať. Senát najvyššieho súdu vyhodnotil konanie svedkyne ako hodnoverné a alibisticky sa odmietol zaoberať „vytváraním predčasných záverov o jej možnej nedôveryhodnosti, pokiaľ tieto nie sú podložené relevantnými právnymi aktmi, či rozhodnutiami“. Je však pravdou, že v tom čase ešte neexistoval rozsudok Okresného súdu Pezinok z 31. mája 2017, sp. zn. 1T/8/2016, ktorým bol Ing. S. S. právoplatne oslobodený spod obžaloby v danej veci (vo veci, kde bol Y. krivo obvinený), a preto pokiaľ si aj ešte dňa 28. apríla 2015 senát najvyššieho súdu nechcel vytvárať predčasné závery o možnej nedôveryhodnosti svedkyne Y., posledne uvedený rozsudok je práve tým momentom, ktorý reálne potvrdenie existencie dôvodných pochybností o jej nedôveryhodnosti vytvára.

Dôvod vylúčenia členov senátu 2 To z rozhodovania jeho trestnej veci teda videl obvinený v tom, že tento si už dňa 28. apríla 2015 neotrasiteľne vytvoril názor o hodnovernosti svedkyne Y. (bolo vopred vylúčené, aby uvedený názor odrazu zmenil) a v dôsledku toho on nemal žiadnu šancu na nestranné a objektívne posúdenie jeho odvolania a spravodlivé rozhodnutie. Podľa názoru obvineného sa mal príslušný odvolací senát po nápade danej veci prioritne zaoberať možnosťou, či vie v tejto prípustiť ohľadom posúdenia vierohodnosti menovanej svedkyne aj iný záver, keď následne jediným správnym a zákonným postupom by bolo dodatočne sa vylúčiť kvôli zachovaniu objektivity a nestrannosti rozhodovania, ako aj pre pomer k veci - senát 2 To si musel byť vedomý zjavnej prepojenosti zmieňovaných trestných vecí a tiež prepojenosti osôb v nich vystupujúcich.

Záverom k tomu obvinený poukázal na ustanovenie § 31 ods. 1 Tr. por., tiež na to, čo je jeho cieľom a napokon citoval i z odôvodnení viacerých rozhodnutí či už najvyššieho súdu, alebo Európskeho súdu pre ľudské práva - konkrétne pasáže venujúce sa výkladu toho, čo je potrebné rozumieť pod subjektívnou (osobné presvedčenie sudcu) a objektívnou nestrannosťou (založená na tzv. „teórii zdania“).

Vo vzťahu k ďalším dvom uplatneným dôvodom dovolania uvedeným pod písm. g/ a písm. i/ § 371 ods. 1 Tr. por. [záverom v súvislosti s namietanými skutočnosťami sa pritom poukazuje aj na dôvod uvedený pod písm. c/ naposledy uvedeného ustanovenia] potom obvinený uviedol, že rozsudkom ŠTS z 21. júla 2015, sp. zn. BB-4T/19/2015, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2016, sp. zn. 4 To 10/2015, boli Ing. S. S. a W. S. právoplatne oslobodení spod obžaloby pre prečin podplácania formou spolupáchateľstva (z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal), keď tu išlo o stíhanie sa skutok podplácania jeho osoby - teda o stíhanie pre zrkadlový a totožný skutok, ako bol kladený jemu za vinu. Jeho prípad preto naplnia znaky tzv. justičného omylu, keďže došlo k jeho odsúdeniu bez toho, aby sa potvrdila reálna existencia príslubu úplatku, reálna existencia sumy údajne prijatých peňazí a za stavu, keď údajný podplácaný, ako aj podplácať skutočnosť prijatia a odovzdania akýchkoľvek peňazí kategoricky popreli. Fakticky bol odsúdený za skutok, o ktorom bolo iným senátom najvyššieho súdu

právoplatne rozhodnuté, že sa vôbec nestal, pričom príčinou uvedeného bolo nezákonné a nedôvodné, avšak účelové vylúčenie (dňa 28. novembra 2013 vyšetrovateľom A.) trestnej veci S. z pôvodne spoločného konania na samostatné konanie. Takýto nezákonný právny stav narušil jeho práva a tiež aj niektoré ústavné princípy, či zásady trestného konania (právnej istoty, rovnosti pred zákonom, primeranosti a zdržanlivosti a pod.). V súvislosti s účelovým rozdeľovaním trestných vecí a ich vylučovaním na samostatné konanie pritom obvinený poukázal i na závery rozsudku najvyššieho súdu z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015.

V kontexte posledne zmieňovaných dovolacích dôvodov sa pritom obvinený opätovne „venoval“ svedectvu Y., keď predovšetkým zdôraznil, že táto ako „rukojemník“ prokurátora bola odkázaná len na sľuby o jeho budúcej zhovievavosti pri posudzovaní jej trestnej činnosti. Tiež upozornil na iné trestné konanie, kde nepovažovali jej výpoveď za hodnovernú a dostatočnú (ani len) na vznesenie obvinenia a v nadväznosti na to aj na príslušné časti dvoch rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 1 To 1/2015, sp. zn. 6 To 5/2011), ktoré sa týkajú vo všeobecnosti hodnotenia (vierohodnosti) výpovede svedka - spolupracujúceho spoluobvineného, resp. otázky rozsahu potrebných dôkazov na uznanie viny. Podľa obvineného je každý súd povinný pri svojom rozhodovaní vždy skúmať aj celkový obsah, charakter, formu a motiváciu svedectva Y., a teda jeho vierohodnosť a použiteľnosť. A opäť i v danom smere záverom poukázal na zvýhodnené zaobchádzania s ňou v rozpore so zákonom - podmieneným zastavením jej trestného stíhania bola táto nezákonne odmenená za jej doterajšie výpovede v konaniach proti nemu a S., keď tiež bola zároveň motivovaná k predpokladanej spolupráci v ďalších možných konaniach. Podmienkou bolo zároveň v skúšobnej dobe pravdivo vypovedať, a to o. i. v jeho trestnej veci, z dôvodu čoho nemohla vlastne v budúcnosti využiť ako svedok ani svoje právo odmietnuť vypovedať.

Ako ďalšiu námietku obvinený uviedol, že skutok, za ktorý bol odsúdený, nebol správne právne posúdený. Zdôraznil, že v jeho prípade nedošlo k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., keďže v konaní nebolo bez pochybnosti preukázané, že by svojim konaním prijal, žiadal alebo si dal sľúbiť úplatok, resp. inú nenáležitú výhodu. V žiadnom prípade sa nedopustil konania, ktoré by vykazovalo znaky akceptovania sľubu, ponuky alebo prijatia úplatku ako verejnému činiteľovi, či už priamo alebo cez sprostredkovateľa v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Podľa argumentácie súdov jeho účasť na spáchaní skutku bola preukázaná najmä tým, že mal v daňovom kontrolnom konaní osobne vyhotoviť vyjadrenie za obchodnú spoločnosť K. a zúčastniť sa spolu so Y. stretnutí s Ing. S.. Mal byť prítomný aj na stretnutí, kde údajne došlo k akceptovaniu uzatvorenia dohody o spolupráci s určením odmeny a jej výšky, ako aj určenia druhu a spôsobu poskytovaných služieb. Takéto závery sú však nesprávne a nepresné. Svedkovia Y. a K. v konaní od začiatku nehovorili pravdu a fabulovali už v základných skutočnostiach ohľadne ich vzájomného opoznávaní. Obhajoba upozorňovala aj na to, že žiaden z kompetentných daňových kontrolórov nepotvrdil výpoveď svedkyne Y. o protežovaní dotknutej spoločnosti v daňovom konaní alebo vo vybavení bezproblémového vrátenia a vyplatenia nadmerných odpočtov. On do priebehu a záverov daňovej kontroly nijako nezasahoval a ani nikoho neovplyvňoval. Ďalej okrem konštatácie, že vo výpovedi svedkyne Y. bolo viacero logických rozporov poukázal i na v spise sa nachádzajúce jeho trestné oznámenie, ktoré podával z pozície riaditeľa daňového úradu, keď podozrivou (zo spáchania daňového trestného činu) mala byť práve obchodná spoločnosť K. a jej konateľ K. K.. Je teda absolútne nelogické, že by si nechal sľúbiť a následne aj prijal úplatok v súvislosti s vybavením nadmerných odpočtov DPH pre uvedenú spoločnosť a vzápätí by podal na ňu v tejto súvislosti trestné oznámenie. Pokiaľ ide o hodnovernosť výpovede K., táto je podľa obvineného spochybnená jeho následnými reálnymi krokmi - ako jediného spoločníka a konateľa spoločnosti K.. A ako uviedol k tejto časti argumentácie záverom, samotné prijatie prísľubu úplatku musí byť jasné, zrozumiteľné, vážne a preukázané, pričom však z jeho správania nikdy nevyplývalo a ani sa to dokazovaním nepreukázalo, že by takýto prísľub vôbec existoval a pokiaľ by aj existoval, nebolo nikdy preukázané jeho prijatie.

Napokon v rámci odôvodnenia posledne uvedených dovolacích dôvodov obvinený tiež namieta, že senát ŠTS pri ukladaní trestu v rozsudku účelovo a nesprávne ustálil aj existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. e/ Tr. zák., a to napriek tomu, že uvedená okolnosť je už v podstate obsiahnutá v znení

skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 Tr. zák.

Ak ide o dôvod v zmysle § 374 ods. 3 Tr. por., v tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že v jeho trestnej veci došlo v prvostupňovom konaní k viacerým porušeniam zákonných ustanovení, pričom tieto pochybenia neboli napriek jeho upozorneniam vôbec skúmané a napravené ani v odvolacom konaní. Z postupu odvolacieho súdu zároveň vyplýva, že tento nedal kvalifikovanú a dostatočnú odpoveď na podstatnú časť dôvodov jeho odvolania, súdne rozhodnutie sa pritom ale musí detailne vysporiadať s obranou obvineného. Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyrovnal ani s argumentmi spochybňujúcimi či už vierohodnosť svedkyne Y., alebo samotný priebeh trestného činu. Závery súdu sa tak podľa obvineného stali iba nepodloženými domnienkami a hypotézami bez akéhokoľvek reálneho základu, pričom odôvodnenie rozhodnutia nie je vyčerpávajúce a presvedčivé (a na základe toho je nepreskúmateľné). Odvolací súd sa v podstate obmedzil len na stručné stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí a neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia uvedené v ich odvolaní, čím je takéto rozhodnutie nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Obvinený s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti v petite svojho dovolania navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, že:

- i/ uznesením najvyššieho súdu z 10. decembra 2015, sp. zn. 2 To 5/2015, ako i konaním a rozhodnutiami, ktorému mu predchádzali, bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ a § 374 ods. 3 Tr. por. porušený zákon neprospech obvineného Ing. B. D., a to predovšetkým v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 10, ods. 12, ods. 14, ods. 19, § 31 ods. 3, § 119 ods. 2, § 241 ods. 1 písm. l/, § 261, § 317, § 319 Tr. por., čl. 1 ods. 1, ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a § 329 Tr. zák.;
- ii/ uznesenie najvyššieho súdu 10. decembra 2015, sp. zn. 2 To 5/2015, sa zrušuje, a zároveň i rozsudok ŠTS z 15. decembra 2014, sp. zn. BB-3T/27/2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;
- iii/ vec sa prikazuje ŠTS, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol;
- iv/ podľa § 380 ods. 2 Tr. por. sa obvinený Ing. B. D. neberie do väzby a prepúšťa sa z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

Prokuratúra nevyužila svoje právo v zmysle § 376 Tr. por. a k podanému dovolaniu sa písomne nevyjadřila.

Vec bola predložená najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu na rozhodnutie dňa 21. februára 2019.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov (§ 382 písm. a/, písm. b/, alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por.). Zároveň však zistil, že je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por., a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejme, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Rešpektovanie takéhoto striktného zákonného obmedzenia (dovolacieho prieskumu) súdom je potom vecou aplikácie jedného zo základných ústavných ustanovení - čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky („Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“) - uvedené obmedzenie platí aj pre tzv. skutkový prieskum, ako bude uvedené ďalej.

Ak pritom obvinený Ing. B. D. poukazuje v podanom dovolaní o. i. na „dôvod“ uvedený v § 374 ods. 3 Tr. por. („v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku), tak k tomu je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por. nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie totiž len v nadväznosti na § 369 Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietať aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak teda dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Tr. por. a takto musí byť aj v dovolaní označená - viď § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por. (R 47/2014 - I).

Vô všeobecnosti sa žiada tiež podotknúť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

Pokiaľ ide potom konkrétne o vecnú argumentáciu, uplatnenú v posudzovanom dovolaní, ktorá je podrobným spôsobom zosumarizovaná vyššie, tak k tejto považuje dovolací súd v prvom rade za nevyhnutné podotknúť, že dovolanie obvineného Ing. B. D. je z veľkej časti písané ako „odvolanie“ - t. j. nereflektujúc zásadný rozdiel medzi oboma druhmi opravných prostriedkov (ktorý bol ozrejmený už vyššie). Dovolateľ síce na začiatku podaného dovolania uviedol, že si je vedomý, „že v ustanoveniach o dovolaní je vyjadrený princíp dvojinštančnosti trestného konania, pričom dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je možné podať len za splnenia zákonom stanovených podmienok a z presne vymedzených dôvodov“, tiež „že inštitút dovolania neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, keďže ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd“, avšak obsah posudzovaného dovolania je skôr obrazom jeho záverečného konštatovania, keď doslovne uviedol nasledovné: „Je to nezvyčajné, ale v mojom prípade predstavuje v prvom rade dovolacie konanie najmä akúsi hybridnú formu odvolacieho konania ...“.

Na danom mieste sa žiada potom poukázať tiež na tú skutočnosť, že obvinený ešte pred podaním dovolania podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý podložil rovnakými skutočnosťami, aké sú predmetom aj aktuálneho dovolacieho prieskumu, zároveň treba podotknúť, že dovolanie je obsahovo „širšie“, a teda obsahuje aj iné námietky, než len tie, ktoré boli obsahom skoršieho návrhu obvineného na povolenie obnovy konania.

Presnejšie obvinený v zmieňovanom inom type mimoriadneho opravného prostriedku „namietať“ jednak údajne nesprávne vyhodnotenie výpovede svedkyne Ing. A. Y. ako vierohodnej (v tejto súvislosti upozorňoval na tie isté skutočnosti, ako sú uvedené vyššie) a rovnako tak poukazoval i na (neskoršie) právoplatné oslobodenie Ing. S. S. a W. S. za „zrkadlový“ skutok, čo je možné považovať za zásadné námietky, ním uplatnené aj v podanom dovolaní.

Návrh obvineného Ing. B. D. na povolenie obnovy konania bol pritom uznesením ŠTS z 29. marca 2017, sp. zn. PK-2Nt/1/2017, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 6. decembra 2017, sp. zn. 2 Tost 21/2017, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý, keďže neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. Alebo inak, odôvodnenie predloženého návrhu podľa názoru konajúcich

súdov neobsahovalo žiadne také zákonom požadované „skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežné, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine“.

Dovolací súd považuje potom za vhodné v rámci vysporiadania sa so zhodnými dovolacími výhradami obvineného o. i. citovať príslušné časti z odôvodnenia posledne uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, keď túto správnu argumentáciu (tiež poukazujúcu aj na podstatu a rozlíšenie jednotlivých opravných prostriedkov) záverom doplní tiež svojimi vlastnými úvahami.

Ak ide o samotnú „reakciu“ sťažnostného súdu v konaní o povolenie obnovy konania na skutočnosti predložené obvineným, tak tento úvodom upozornil na to, že z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. „vyplýva, že obnova konania, ktoré skončilo právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý slúži k náprave chýb v skutkových zisteniach, ktoré vznikli tým, že súdu neboli v čase vyhlásenia rozhodnutia známe skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé vnieť odlišný pohľad na skutkový stav veci a v nadväznosti na to i na právne posúdenie a výrok o vine, prípadne o treste. Účelom obnovy konania preto nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Povedané inými slovami, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, či sa pri svojom rozhodovaní vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval jednotlivé zásady trestného konania a pod. (takýto prieskum je vyhradený odvolaciemu, resp. za splnenia určitých podmienok dovolaciemu konaniu). V rámci tohto konania je jeho úlohou skúmať v prvom rade formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania, ďalej to, či sú v ňom tvrdené trestným poriadkom predvídané dôvody povolenia obnovy konania, tzn. skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežné, a napokon to, či by tieto, buď samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste.“

Následne na str. 8 a nasl. uznesenia zo 6. decembra 2017, sp. zn. 2 Tost 21/2017, najvyšší súd vo vzťahu k otázke, či podaný návrh obvineného a naň nadväzujúca sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu obsahujú trestným poriadkom predvídané dôvody obnovy konania, uviedol: „Skutočnosťou skôr nežnou sa vo všeobecnosti rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nebol v pôvodnom konaní dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Pokiaľ ide o nové dôkazy, treba najprv uviesť, že trestný poriadok (ale i prax) dôsledne nerozlišuje medzi dôkazom, jeho prameňom a dôkazným prostriedkom. V zmysle teórie práva je totiž dôkazom výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu (napr. obsah výpovede vypočúvanej osoby alebo obsah listiny a pod.). Ide teda o priamy poznatok získaný orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom o (ne)existencii určitej okolnosti a len ten môže byť predmetom hodnotenia v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. Prameňom dôkazu je potom nositeľ informácie, z ktorého sa tento poznatok získava (osoba alebo vec), a dôkazným prostriedkom je procesná činnosť orgánu činného v trestnom konaní, súdu alebo oprávnenej strany trestného konania, ktorá slúži k poznaniu skutočnosti (dôkazu), ktorá má byť zistená (napr. výsluch obvineného alebo svedka, obhliadka, prečítanie listiny a pod.).

Z tohto pohľadu je fakt, že obvinení Ing. S. S. a W. S. boli právoplatne oslobodení spod obžaloby pre tzv. zrkadlový skutok a obvinený Ing. S. S. aj spod obžaloby pre ďalší (podľa sťažovateľa súvisiaci) skutok, nepochybne novou, v pôvodnom konaní súdu nežnou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pričom dôkazom o nej (podľa teórie práva prameňom dôkazu) sú jednotlivé rozhodnutia súdov.

Otázkou ale zostáva, či táto nová skutočnosť je sama o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi spôsobilá odôvodniť iné rozhodnutie o vine, ako tvrdí sťažovateľ. Pre jej zodpovedanie je podstatným to, že sťažovateľ ani v návrhu na obnovu konania a ani v dôvodoch sťažnosti netvrdí, že vyššie menovaní boli v ich samostatne vedených trestných veciach oslobodení preto, že by snád „korunná“ svedkyňa Ing. A. Y. vypovedala inak, než v pôvodnom konaní v posudzovanej veci (uvedené nevyplýva ani z jednotlivých rozhodnutí). Argumentuje v podstate iba tým, že vzhľadom na odchyľne hodnotenie v podstate obsahovo totožných výpovedí tejto svedkyne v iných

veciach možno dôvodne predpokladať, že bude inak hodnotená jej výpoveď aj v jeho veci. Len samotné hodnotenie obsahovo totožného dôkazu v inej veci však nie je spôsobilé vniest' odlišný pohľad na skutkový stav v preskúmvanej veci, keďže nepredstavuje objektívne existujúci jav, ktorý by mohol byť predmetom ďalšieho posúdenia, ale ide o vnútorné presvedčenie súdu, ktoré je založené na starostlivom uvážení okolností konkrétneho prípadu jednotlivo a v ich súhrne a ktorým nie je (a nemôže byť) iný súd viazaný, keďže hodnotí pred ním vykonané dôkazy autonómne. Treba pritom zdôrazniť, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže ani odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť iba preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom (primerane R 53/1992). O to viac takéto „prehodnocovanie“ dôkazov nie je možné v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, v rámci ktorého nemožno - ako už bolo uvedené vyššie - preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, či sa pri svojom rozhodovaní vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými okolnosťami a obhajobou obvineného, či rešpektoval jednotlivé zásady trestného konania a pod.

V kontexte preskúmvanej veci treba pre úplnosť uviesť, že oslobodenie osôb obvinených pre tzv. zrkadlový, príp. súvisiaci skutok v samostatne vedenej trestnej veci by mohlo viesť k obnove konania v tejto veci iba vtedy, ak by dôvodom oslobodenia bola zmenená výpoveď „korunného“ svedka. Len v takom prípade by totiž bol namiesto dôvodný predpoklad možnej zmeny rozhodnutia o vine. O takúto situáciu v posudzovanej veci ale nejde a najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s úvahami a závermi prvostupňového súdu uvedenými v napadnutom uznesení.

Pokiaľ ide o existenciu protichodných rozhodnutí o tzv. zrkadlových skutkoch, ktorú považuje sťažovateľ za nespravodlivú samú o sebe, treba uviesť, že tento stav by bolo možné zmeniť len v konaní o dovolaní z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. a aj to iba vtedy, ak by sa zistilo, že v niektorej z takto konkurujúcich si vecí súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. Teda, že jeho hodnotenie nie je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, v dôsledku čoho sú jeho skutkové závery neúplné, resp. nesprávne. Len v takom prípade by totiž bolo možné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý nebol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach správne zistený.

Napokon vo vzťahu k zásade beneficium cohaesionis, uplatnenia ktorej sa sťažovateľ domáha, najvyšší súd uvádza, že argumentácia sťažovateľa vychádza z ničím nepodloženého predpokladu, že v prípade spoločného konania by vykonané dôkazy boli hodnotené spôsobom vedúcim k oslobodeniu všetkých obvinených a nie k ich odsúdeniu, ako tomu bolo nielen v jeho trestnej veci, ale i ďalších súvisiacich veciach, na ktoré v priebehu tohto konania poukázal prokurátor."

Vo vzťahu k výhradám obvineného, napádajúcim v konečnom dôsledku hodnotenie výpovede svedkyne Ing. A. Y. v jeho trestnej veci konajúcimi súdmi ako vierohodnej, ktoré sú najrozsiahlejšie spomedzi všetkých uplatnených námietok a „prelínajú" sa odôvodnením viacerých dovolacích dôvodov, uvádza (doplňa) potom dovolací súd uvedené:

V rámci dovolacieho konania konaného na podklade dovolania obvineného nemôžu byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu samotné skutkové zistenia, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy nižšieho stupňa (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), ako je to zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/, časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Alebo inými slovami, námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ale ani žiadny iný pre obvineného dostupný dôvod dovolania uvedený v odseku 1 § 371 Tr. por., nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov

obvineným oproti tomu, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné).

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už chronicky zdôrazňuje, že právo na obhajobu nemôže byť porušené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy ináč, než je predstava obvineného. Ako už bolo zmieňované vyššie, právna úprava dovolania výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam súdov, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmavať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutkového stavu, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania, ako ani posudzovať správnosť, resp. celkovo spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili (a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu). Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní neprichádza do úvahy (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Je možné dodať, že z hľadiska hodnotenia dôkazov by bola v predmetnom dovolacom konaní relevantná - s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. - len taká námietka, ktorá by smerovala k tomu, že napadnuté súdne rozhodnutie je založené na nezákonných dôkazoch, nesprávne vyhodnotených zo strany súdov nižšieho stupňa ako zákonných, ktorá ako taká by nebola na rozdiel od námietok dotýkajúcich sa hodnoteniu dôkazov z pohľadu zvyšných dvoch hľadísk, t. j. z pohľadu ich relevancie a vierohodnosti, námietkou skutkového (a teda s poukazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i/, časť vety za bodkočiarkou Tr. por. irelevantného) charakteru.

Dovolateľ však v podanom dovolaní neuvádza žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver o nezákonnosti (a tým aj nepoužitelnosti) niektorého z dôkazov, keď navyše tiež platí, pre konštatáciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vyžaduje zistenie porušenie zákona istej intenzity, konkrétne také, ktoré by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho a nie ďalšieho riadneho opravného prostriedku). K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Ak obvinený v podanom dovolaní v súvislosti s výpoveďou dotknutej svedkyne rozsiahlo argumentuje možnou manipuláciou či už zo strany príslušného vyšetrovateľa alebo prokurátora, tak k tomu je potrebné predovšetkým uviesť, že taký postup nepovažuje dovolací súd v predmetnej veci ničím za preukázaný, či inak, skutočnosti uvádzané obvineným nevyvolávajú záver, že by k takej manipulácii malo dôjsť, keď navyše ani samotná svedkyňa Ing. A. Y. nikdy ani len nezmienila, že by bolo nejakým spôsobom navádzaná k tomu, ako má vo veci vypovedať, resp. že by vypovedala pod hrozbou nejakého nezákonného donútenia. Práve naopak, z jej výpovedí vyplýva, že vždy vypovedala pravdivo, slobodne a vážne, a to o skutočnostiach, ktoré vnímala vlastnými zmyslami - ako priamy svedok rozhodných udalostí.

Rovnako sa žiada vzhľadom na dovolacie tvrdenia obvineného podotknúť (nad rozsah dovolacieho prieskumu), že k otázke prístupu k hodnoteniu výpovedí spolupracujúcich osôb, zvyčajne označovaných ako „kajúcnici“, sa najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát vyjadroval (viď napr. rozsudok z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014, resp. uznesenie z 2. februára 2016, sp. zn. 1 TdoV 13/2015), keď predovšetkým zdôraznil, že výpovede osôb, ktoré sa sami podieľali na prejednávanej alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti, nemožno a priori vylúčiť z okruhu dôkazov ako neverohodné len s odkazom na to, voči uvedených osobám boli použité osobitné trestnoprocenčné resp. hmotnoprávne inštitúty. Uvedená výpoveď je zákonným dôkazom (získaný legálny „benefit“ výpoveď procesne nediskriminuje), ktorý ako taký podlieha následne rovnakému voľnému hodnoteniu v zmysle §

2 ods. 12 Tr. por. - z pohľadu vierohodnosti a závažnosti - ako každý iný dôkaz.

Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonne súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí).

V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, resp. môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takej osoby (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú výhodu. Na druhej strane, osoba v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočúvaná už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jej rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa ňou uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnáť v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

Tiež je treba v kontexte uvedeného dodať, že ŠTS sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným a pomerne podrobným spôsobom vyjadril k tomu, prečo uveril výpovedi danej svedkyňi (aj napriek námietkami obhajoby) a prečo ju teda považoval za hodnoverný zdroj informácií pre vyvodenie svojich skutkových záverov, ktoré hodnotenie (vykonané v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por.) je - ako už bolo niekoľkokrát vyššie zdôrazňované - mimo rozsahu prieskumu dovolacieho súdu. S takýmto hodnotením sa potom stotožnil i súd odvolací, ktorý skutkové závery súdu prvého stupňa považoval za správne a zákonným spôsobom preukázané. Zároveň ale z napadnutých rozhodnutí vyplýva tiež to, že v prípade danej výpovede rozhodne nešlo o jediný, resp. „osamotený“ usvedčujúci dôkaz, ale práve naopak bolo zdôraznené, že táto výpoveď sa v podstatných skutočnostiach zhodovala a bola podporená výpoveďou svedka Mg. A. K. K., keď súčasne obe spomínané výpovede boli následne podporené aj výpoveďami svedkov Ing. D. Z. a Ing. F. S., vykonávajúcich daňovú kontrolu v spoločnosti K., či tiež ďalšími listinnými dôkazmi.

Záverom vo vzťahu k vyššie rozoberanej námietke (a k nej zodpovedajúcej argumentácii uvedenej v podanom dovolaní) možno teda sumarizovať, že túto je potrebné rovnako ako v konaní o povolenie obnovy konanie i v predmetnom dovolacom konaní potrebné považovať za nedôvodnú, keďže ide o námietku skutkového charakteru. Ako je totiž zrejme z vyššie uvedeného, výpoveď dotknutého spolupracujúceho svedka je potrebné považovať za zákonný dôkaz, keď následne záver o vierohodnosti (čo je záverom skutkovým, ktorým je dovolací súd viazaný) je vecou posúdenie súdov, a to v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd je v inej pozícii, ako súd odvolací, pokiaľ ide o otázku hodnotenia dôkazov, a preto poukaz dovolateľa na názory odvolacieho súdu týkajúce sa otázky hodnotenia dôkazov je v danom ohľade irelevantný. A napokon dodať je potrebné i to, že hodnotenie výpovede určitej osoby je v každom konaní autonómne, keď zároveň platí, že dovolací súd posudzuje zákonnosť a správnosť „len“ napadnutého právoplatného rozhodnutia (t. j. žiadneho iného rozhodnutia, vydaného v inom trestnom konaní), a aj to „retrospektívne“ - teda vzhľadom na vtedy existujúci „stav“ (k momentu právoplatnosti rozhodnutia).

K rovnakému záveru - t. j. o irelevantnosti námietky nielen v konaní o povolenie obnovy konania, ale tiež v danom mimoriadnom opravnom konaní, dospel potom dovolací súd i v súvislosti argumentáciou obvineného poukazujúcou na neskoršie právoplatné oslobodenie S. (rozsudkom ŠTS z 21. júla 2015, sp. zn. BB-4T/19/2015, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2016, sp. zn. 4 To 10/2015) za „zrkadlový“ skutok, od čoho o. i. tento odvíja údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. K tomu je potrebné zdôrazniť, resp. dodať - mimo už citovaného správneho odôvodnenia súdov rozhodujúcich o skoršom návrhu obvineného na povolenie obnovy konania - tiež

niekoľko skutočností.

V prvom rade dovolací súd upozorňuje, že v danom prípade nejde o jeden a ten istý skutok (ako to opakovane zdôrazňuje dovolateľ), ale o dva bezprostredne súvisiace - „opozitné“, resp. „zrkadlové“ skutky. Takto správne, ako dva samostatné skutky, bolo napokon konanie dotknutých osôb „naformulované“ už v samotnom „spoločnom“ uznesení o začatí trestného stíhania (z 24. mája 2013, sp. zn. ČVS: PPZ-511/NKA-PK-BA-2013) vo veci prijímania úplatku a podplácania.

Ďalej vo vzťahu k tomu, že „výsledkom“ týchto súvisiacich trestných vecí (vedených už v prípravnom konaní samostatne) je na jednej strane právoplatný oslobodzujúci rozsudok (ak ide o Ing. S. S. a W. S.) a na strane druhej právoplatný odcudzujúci rozsudok (ak ide o Ing. B. D.), je treba uviesť, že táto samotná skutočnosť nemá žiadnu relevanciu pre dané dovolacie konanie, keďže ide o skutočnosť nepodraditeľnú pod žiadny do úvahy prichádzajúci dôvod dovolania. Rozhodujúce z pohľadu daného konania je (naopak) to, že v trestnej veci obvineného Ing. B. D. považovali konajúce súdy skutok ustálený v skutkovej vete na základe vykonaného dokazovania za nepochybne preukázaný, ktorý (skutkový) záver je pre dovolací súd záväzný.

Tiež je možné zopakovať inými slovami už skôr uvedené, a síce, že zmieňované je výsledkom iného hodnotenia iných vo veci konajúcich sudcov, ku ktorému dospeli - nezávisle od iného konania - „len“ na základe nimi vykonaného dokazovania (nie je možné prenášať dôkazné závery z iného, hoc aj súvisiaceho trestného konania). Z pohľadu odpovede na uplatnené dovolacie výhrady sa žiada rovnako zdôrazniť, že akékoľvek posudzovanie resp. preskúmvanie iného než napadnutého rozhodnutia je mimo rozsahu pôsobnosti konajúceho dovolacieho senátu. Napokon v spomínanej súvisiacej trestnej veci S. je aktuálne taktiež vedené samostatné dovolacie konanie, keď o podanom dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky - z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por. ešte nebolo k dnešnému dňu príslušným dovolacím senátom rozhodnuté (to dovolací súd poznamenáva aj v kontexte skoršieho upozornenia najvyššieho súdu v uznesení zo 6. decembra 2017, sp. zn. 2 Tost 21/2017, na to, že daný stav je potencionálne „zmeniteľný“ len cestou ministerského dovolania).

Pokiaľ ide o ďalšie skutočnosti, uvádzané konkrétne dovolateľom v súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak tu je vhodné najskôr vo všeobecnosti uviesť, že pod právom na obhajobu je v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu potrebné rozumieť vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, pričom na konštatáciu daného dôvodu sa vyžaduje zistenie nie akéhokoľvek pochybenia, ale len takého, ktoré dosahuje charakter zásadnej intenzity. Takýmto zásadným porušením práva na obhajobu možno potom rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k porušeniu zákona, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či v tom - ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

Čo sa týka prípadného namietaného porušenia práva na obhajobu v prípravnom konaní, nie je vylúčené, že aj toto môže (výnimočne) viesť k záveru o naplnení posledne zmieňovaného dôvodu dovolania, avšak len za splnenia už uvedenej podmienky, a teda (možného) dôsledku zisteného pochybenia na výsledok celého konania.

Okrem uvedeného všeobecného úvodného „popisu“ obvineným uplatneného dôvodu dovolania je nevyhnutné ďalej upozorniť i na formálnu (procesnú) podmienku zákonom (v § 371 ods. 4 Tr. por.) požadovanú pre jeho prípadnú konštatáciu, a síce podmienku už predchádzajúceho vytýkania (zo strany konkrétneho dotknutého obvineného - dovolateľa) skutočností uvedených v podanom dovolaní, t. j. kedykoľvek v priebehu pôvodného konania, do právoplatného skončenia veci, za predpokladu vedomosti o nich.

Z námietok predložených obvineným Ing. B. D. v podanom dovolaní možno potom splnenie uvedenej podmienky konštatovať len v prípade jednej z nich, a sice námietky ohľadne údajného „umelého“ naťahovania vznesenia obvinenia voči nemu, dôsledkom čoho mali byť sťažené/porušené jeho obhajobné práva, a to bez bližšej špecifikácie (t. j. bez uvedenia, ako presne malo dôjsť k zásahu do jeho práva, resp. s akým konkrétnym materiálnym dopadom). Takáto chýbajúca presnejšia špecifikácia je pritom „vlastná“ i pre časť zvyšnej súvisiacej argumentácie ohľadom údajného porušenie práva obvineného na obhajobu, ktorá sice teda nebola vytykána zo strany dovolateľa už skôr, avšak napriek tomu nedá dovolaciemu súdu sa k nej (nad rozsah svojej povinnosti) aspoň okrajovo nevyjadriť.

V prvom rade k námietke údajného účelového taktizovania so vznesením obvinenia, čím mali byť sťažené obhajobné práva obvineného dovolací súd pripomína, že predmetnú námietku predložil obvinený už v pôvodnom konaní, keď konkrétne táto tvorila súčasť podaného odvolania, pričom samotný odvolací súd na ňu reagoval v odôvodnení napadnutého uznesenia nasledovne (str. 5 a nasl.): „Obžalovaný v podanom odvolaní namietal, že medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia uplynulo viac ako pol roka, pričom v inkriminovanom období bol ukrátený v realizácii svojho práva na obhajobu.“

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným sudca, súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že na rozdiel od začatia trestného stíhania sa pri vznesení obvinenia vyžaduje záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, ktorý sa musí dostatočne odôvodniť. Tomuto záveru musia predchádzať presvedčivejšie zistenia než tie, ktoré postačovali na začatie trestného stíhania. V uvedenom ustanovení sa zároveň neuvádza žiadna pevne stanovená lehota, v rámci ktorej je policajt povinný vydať uznesenie o vznesení obvinenia.

Obžalovaný v podanom odvolaní neuviedol, v čom presne vidí porušenie svojho práva na obhajobu. Po preštudovaní spisu odvolací súd nezistil, že by v dobe medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k vykonaniu takého úkonu, ktorý by nemohol byť opakovaný aj po vznesení obvinenia. Z predloženého spisu je zrejmé, že po vznesení obvinenia dňa 28. novembra 2013 došlo k opätovnému výsluchu svedkov Ing. A. Y., svedka W. S., svedka Ing. S. S. a svedka MgA. K. K.. Rovnako až po vznesení obvinenia sa uskutočnili aj výsluchy svedkov Ing. D. Z. a Ing. F. S. zo dňa 19. februára 2014. Na základe uvedených skutočností nezistil odvolací súd v inkriminovanom období medzi začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia porušenie žiadneho z práv obžalovaného na obhajobu."

Dovolací súd pritom odkazuje na uvedenú správnu argumentáciu, ktorá je nielen v súlade s obsahom príslušného spisového materiálu, ako tiež plne rešpektujúca zmysel a účel práva na obhajobu, keď v tejto súvislosti je potrebné dať do pozornosti predovšetkým jednu dôležitú skutočnosť, a sice, že aj prípadné nevznesenie obvinenia ihneď (resp. „bez meškania“) po zistení skutočností odôvodňujúcich jeho vznesenie nemá automaticky (bez ďalšieho) za následok zároveň porušenie obhajobných práv dotknutej osoby - a nie to ešte v dovolacím dôvodom požadovanej zásadnej intenzite.

Z hľadiska následného (zo strany odvolacieho, či dovolacieho súdu) preskúmania takého možného zásahu do práv obvineného je dôležité, aké konkrétne procesné úkony, použiteľné/použité ako podklad pre konečné rozhodnutie boli v danom časovom úseku trestného konania bez účasti obhajoby vykonané, pričom takýto prieskum v predloženej veci viedol i dovolací súd k jednoznačnému záveru v tom smere, že k žiadnemu zásahu do práva obvineného na obhajobu s materiálnym dopadom na konečné

rozhodnutie o jeho vine nedošlo, keďže v namietanom dotknutom časovom rozmedzí (do vznesenia obvinenia) neboli v konečnom dôsledku vykonané žiadne také úkony, ktorý by následne boli podkladom pre napadnutý odcudzujúci rozsudok.

Práve naopak, napadnutý rozsudok je založený „iba“ na takých dôkazoch, pri vykonávaní ktorých - na hlavnom pojednávaní - boli obvineného v plnom rozsahu zabezpečené jeho práva. Presnejšie, v prípravnom konaní zabezpečené listinné dôkazy boli na hlavnom pojednávaní prečítané podľa § 269 Tr. por. a svedkovia boli za účasti obhajoby riadne vypočutí - s výnimkou svedkov Ing. D. Z. a Ing. F. S., ktorých skoršie výpovede zo dňa 19. februára 2014 (vykonané v prípravnom konaní za účasti obhajcu obvineného) boli podľa § 263 ods. 1 Tr. por. na hlavnom pojednávaní so súhlasom tak prokurátora ako i obvineného prečítané.

Ako už bolo skôr konštatované, nad rozsah svojej prieskumnej povinnosti (z dôvodu nespĺnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Tr. por. zo strany dovolateľa) sa dovolací súd v stručnosti vyjadrí i k zvyšku dovolacích námietok (týkajúcich sa údajne inkvizíčne vedeného prípravného konania, ako i spôsobu vysporiadania sa návrhmi obhajoby na vykonanie dôkazov), od ktorých odvíjal obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., resp. s poukazom na ktoré sa teda domáhal vyslovenia porušenia svojho práva na obhajoby, a síce tak, že:

§ tvrdenie obvineného o údajne tendenčne či inkvizíčne vedenom prípravnom konaní je veľmi všeobecné, bez akejkoľvek bližšej konkretizácie, keď predovšetkým tiež absentuje poukaz na akýkoľvek materiálny dopad na konečný výsledok konania - obzvlášť dôležité je tu potom poukázať na ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého môže súd pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy vykonané na hlavom pojednávaní;

§ príslušný predseda ŠTS po podaní obžaloby v roku 2014 (pre zločin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou osem rokov) túto zákonným spôsobom - postupom podľa § 243 ods. 1 Tr. por. preskúmal, pričom podľa jej obsahu a obsahu spisu zistil, že ju nie je potrebné predbežne prejednať na zasadnutí senátu, ale možno o nej nariadiť hlavné pojednávanie, ktoré aj následne nariadiť;

§ ŠTS sa nedopustil žiadneho porušenia zákona s negatívnym dôsledkom na práva obhajoby ani tým, že o obhajobou navrhovaných dôkazoch (oznámených na základe výzvy súdu podľa § 240 ods. 3 Tr. por., doručenej obhajobe spolu s rovnopisom obžaloby vid' č. l. 494 a nasl. spisu) rozhodol až na konci pojednávania, konkrétne na hlavnom pojednávaní konanom 10. decembra 2014 - jednak veta druhá § 272 ods. 3 Tr. por. používa výraz „spravidla“, a jednak platí, že vo väčšine prípadov je práve až po vykonaní dokazovania zrejme, či predloženému dôkaznému návrhu je potrebné vyhovieť, alebo naopak, keď navyše takýmto „neskorším“ rozhodnutím o navrhovanom dôkaze je možné zabrániť aj prípadnej korekcii skoršieho (predčasného) rozhodnutia;

§ k odmietnutiu návrhov obhajoby na vykonanie dôkazov došlo zákonným spôsobom, predvídaným Trestným poriadkom, pričom takýto postup bol následne aj náležite zdôvodnený, a to, zjednodušene povedané, ich nadbytočnosťou z pohľadu objasnenia veci (k odmietnutiu návrhu zo strany vyšetrovateľ pri záverečnom preštudovaní spisu vid' bližšie č. l. 452 a nasl. spisu; ak ide o odmietnutie návrhov zo strany ŠTS, k tomuto došlo na hlavnom pojednávaní dňa 10. decembra 2014 formou uznesenia podľa § 272 ods. 3 Tr. por., keď odôvodnenie uvedeného postupu je na s. 13 a nasl. prvostupňového rozsudku) - tu je treba pritom poznamenať, že samotné odôvodnenie inak zákonného postupu je už mimo rozsahu prieskumu dovolacieho súdu;

§ platí, že uplatnenie práva na obhajobu spočíva o. i. aj v navrhovaní dôkazov, avšak v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (R 7/2011, R 116/2014) nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pokiaľ príslušné konajúce orgány sa takýmto návrhom zaoberali, avšak sa rozhodli mu nevyhovieť - za porušenie práva na obhajobu totiž nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní resp. súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov; ak by záver orgánu činného v trestnom konaní resp. súdu učinil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju

nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť posledne uvedeného dôvodu dovolania, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania, vedeného na podklade dovolania obvineného, je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Ďalšie rozsiahla dovolacia argumentácia obvineného sa potom týkala toho, že v jeho veci údajne konali/rozhodovali orgány, ktorá mali byť vylúčené z vykonávania úkonov trestného konania, od čoho odvíja naplnenie uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. Konkrétne pritom dovolaateľ potrebu vylúčenia konajúcich orgánov činných v trestnom konaní (vyšetrovateľa a prokurátora) zakladá na „dôvodnom“ podozrení zo spáchania viacerých trestných činov týmito osobami, a to v súvislosti s ich snahou ovplyvniť (nielen) v jeho prípade „kľúčovú“ svedkyňu Ing. A. Y., zatiaľ čo v prípade sudcov príslušného odvolacieho senátu ako dôvod uvádza, že daný senát v rovnakom zložení už skôr rozhodoval inú trestnú vec, v ktorej vystupovala aj posledne menovaná svedkyňa, pričom jej svedectvo v danej veci vyhodnotil (nesprávne) ako hodnoverné, čím si v podstate nezmeniteľne už vopred (pred rozhodnutím jeho trestnej veci) vytvoril názor na hodnovernosť tejto svedkyne.

Pokiaľ ide o dovolacie námietky obvineného týkajúce sa vo veci konajúceho vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora, k tomu potom dovolací súd uvádza toľko, že ničím nepreukázaná, len obvineným tvrdená manipulácia so svedkyňou Ing. A. Y., ktorá mala byť „rukojemníkom“ v ich rukách, a to v rozpore s tvrdeniami samotnej dotknutej svedkyne, keď v tejto súvislosti obvinený tiež poukazuje na údajné podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov uvedenými orgánmi činnými v trestnom konaní, nie je možné považovať za také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vylúčenie namietaných osôb. V posudzovanom prípade neboli teda podľa názoru dovolacieho súdu preukázané/uvedené žiadne také skutočnosti predpokladané v § 31 Tr. por., pre ktoré by bolo možné konštatovať naplnenie dôvodu dovolania uvedené pod písm. e/ § 371 ods. 1 Tr. por., keď navyše treba zdôrazniť, že predmetnú argumentáciu (a to v celom svojom rozsahu) obvinený prvýkrát uviedol až v podanom dovolaní (viď k tomu podmienku v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por.). Tiež možno dodať, že námietka o údajnej manipulácii dôkazmi zo strany orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu býva uplatňovaná vo všeobecnosti pomerne často, pričom sa v tejto situácii vychádza z rovnakého princípu ako pri verejnej listine, a síce, že pokiaľ nie je preukázaný (inými dôkazmi) opak, platí, že k manipulácii nedošlo.

K rovnakému záveru dospel pritom dovolací súd aj v súvislosti s dovolacími námietkami obvineného smerujúcimi vo vzťahu k veci konajúcemu a rozhodujúcemu odvolacieho senátu, ktoré o. i. rovnako neboli namietané už v pôvodnom odvolacom konaní. Odhliadnuc od toho však treba predovšetkým uviesť, že tu ide len o domnienky, navyše všeobecného (abstraktného) charakteru, na podklade ktorých nie je možné vyvodiť záver o zaujatosti dotknutých sudcov odvolacieho senátu. Okolnosť, že senát už predtým rozhodoval vo veci, v rámci ktorej posudzoval aj otázku hodnovernosti tej istej svedkyne, ako v aktuálne preskúmanej veci, nie je rozhodne takou okolnosťou, pre ktorú by mali byť členovia tohto senátu v tejto neskoršej trestnej veci vylúčení. Ako už aj bolo vyššie zdôrazňované, i v tejto súvislosti treba dať do pozornosti, že hodnotenie dôkazov je v každej trestnej veci autonómne, a to len na základe dokazovania vykonaného v tej - ktorej veci, keď obvinený v línii svojej argumentácie zároveň zjavne „pozabudol“ tiež na ten aspekt, že už prvostupňový súd v jeho trestnej veci primárne vykonával hodnotenie dôkazov (a teda o. i. posudzoval aj hodnovernosť svedkyne Ing. A. Y.), vo vzťahu ku ktorému hodnoteniu má potom dovolací súd len „obmedzené“ možnosti na jeho zmenu, pričom však voči samotnému konajúcemu senátu ŠTS nemal dovolaateľ žiadne výhrady.

V konečnom dôsledku nedá dovolaciemu súdu neuviesť, že takmer celé odôvodnenie podaného dovolania je založené na tom, že obvinený sa nestotožňuje s hodnotením dôkazov vykonaným zo strany príslušných orgánov, keď predovšetkým iný názor má na hodnotenie výpovede (priamej) svedkyne Ing. A. Y., ktorá ho ako spolupracujúci svedok usvedčovala. Na rozdiel od súdov, ktorý uvedené svedectvo považovali za hodnoverné, obvinený jej svedectvo považuje za naučené, vykonané pod psychickým nátlakom, či získané za pomoci „vydierania“ zo strany príslušných orgánov činných v trestnom konaní, keď obvinený tiež nesúhlasí ani s postupom, ktorý bol voči skôr menovanej svedkyne v jej trestnej veci

použitý. K záverečnej poznámke iba toľko, že - ako už aj bolo na iných miestach zdôrazňované - otázka správnosti a zákonnosti postupu v inom konaní, či samotného rozhodnutia vydaného v inom trestnom konaní je mimo „kompetenčného rámca“ daného dovolacieho konania.

Napokon, ak ide o zvyšok námietok, uplatnených dovolateľom v ním podanom dovolaní, na ktoré dosiaľ odôvodnenie predmetného rozhodnutia nereagovalo, s ohľadom na tieto treba v prvom rade vo všeobecnosti upozorniť na to, že z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyplýva, vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietat' výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Daná úprava teda výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam (výnimkou je v tomto smere len minister spravodlivosti, ktorý ma rozšírený okruh dovolacích dôvodov), čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť, resp. úplnosť zisteného skutku, a teda ani preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania, či spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní (obvineného) hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už tak zo strany dovolacieho súdu neprichádza do úvahy.

Pri zmieňovanej viazanosti zisteným skutkom, ustáleným v skutkovej vete vo veci konajúcimi súdmi nižšieho stupňa, možno potom ako irelevantné vyhodnotiť tie námietky dovolateľa, úvodom ktorých síce konštatuje, že „skutok, za ktorý bol odsúdený, nebol správne právne posúdený“, avšak ako odôvodnenie údajného nenaplnenia obligatórnych znakov použitej skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku následne uvádza len námietky „čisto“ skutkového charakteru. Alebo inak - vychádzajúc z obsahu podaného dovolania, právne posúdenie nebolo v danej veci podľa názoru obvineného správne preto, lebo skutkové závery súdov neboli správne (jeho konanie nebolo bez pochybností preukázané), a teda len od nesprávnosti týchto odvodzuje dovolateľ námietku o údajne nesprávnej právnej kvalifikácii.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyplýva, že takéto zjavné nerozlišovanie právnych námietok od námietok skutkových nie je neobvyklé, ale právne naopak, vo veľkej väčšine prípadov sa obvinení domáhajú vyslovenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., avšak argumentujú len „skutkovo“ - t. j. ich námietky obsahovo smerujú len voči zistenému skutku, ktorý nepovažujú za správny, či dostatočným spôsobom na základe vykonaného dokazovania za preukázaný (v dovolaní teda predkladajú iba svoje vlastné názory na iné hodnotenie dôkazov) a na základe toho potom dospievajú k záveru o nesprávnej právnej kvalifikácii. Takáto argumentácia stojí však celkom zjavne mimo uplatneného dôvodu dovolania (a nie je zároveň relevantná ani s ohľadom na žiadny iný do úvahy prichádzajúci dôvod dovolania pre obvineného).

Obvinený záverom podaného dovolania uplatnil aj námietku, ktorú vo svojej podstate ako jedínú (z pohľadu celého dovolania) je možné hodnotiť ako vecne opodstatnenú, a konkrétne o námietku nesprávne ustálenej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. e/ Tr. zák. („páchateľ zneužil svoje zamestnanie, povolanie, funkciu alebo postavenie na dosiahnutie neoprávnenej alebo neprímeranej výhody“), keď však záver vyplývajúci z uvedenej „právnej nesprávnosti“ vyznieva v konečnom dôsledku v neprospech obvineného, a preto s poukazom na ustanovenie § 385 ods. 2 Tr. por. (v súlade s ktorým dovolací súd nie je viazaný dôvodom dovolania v ňom uvedeným, pokiaľ by tento bol v neprospech obvineného, avšak dovolanie je podané v jeho prospech) nie je možné vysloviť na jej podklade - inak daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

S poukazom na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 10. júna 2019, sp. zn. Tpj 28/2019 (na zjednotenie v otázke druhu súbehu v prípade verejného činiteľa, ktorý koná spôsobom uvedeným v § 326 ods. 1 Tr. zák. a zároveň za také konanie prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok - §

329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.), publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 16/2019 totiž správne malo byť v skutku ustálené konanie obvineného právne kvalifikované nie iba ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ale ako viacčinný súbeh tohto trestného činu a trestného činu (prečinu) zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., keďže z ustálených skutkových zistení vyplýva aj naplnenie znakov danej skutkovej podstaty - „obvinený ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe a inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu“.

Materiálne teda dotknutá (namietaná) okolnosť nemala byť posúdená len ako prítvážujúca okolnosť, ale s poukazom aj na preukázané iné „zneužitie právomoci“ verejného činiteľa než „len“ prijatie úplatku v súvislosti s jej výkonom (z obsahu skutkovej vety, citovanej úvodom odôvodnenia daného dovolacieho uznesenia, celkom zjavne vyplýva, že obvinený sa aj iným spôsobom, resp. konaním dopustil porušenia svojich funkčných povinností) mala nájsť odraz v naplnení aj ďalšej skutkovej podstaty, keď takýto záver o nesprávnej právnej kvalifikácii v predmetnom prípade je celkom nepochybne v neprospech obvineného - dva trestné činy namiesto jedného, keď pri takejto správnej právnej kvalifikácii by bol obvinenému ukladaný úhrnný (a nie samostatný) trest, a to dokonca za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

Úplne záverom s ohľadom na obsah posudzovaného dovolania nedá tiež neuviesť, že v súlade s ustanovením § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti (samotnému) odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (sčasti ako „výnimku“ možno v danom smere vnímať iba ministerské dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je treba považovať za primárny, z pohľadu daného dovolacieho konania rozhodný záver pre príslušnú časť dovolacej argumentácie.

Len na okraj potom možno poznamenať, že „parametre“ ústavnosti spĺňa už také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré stručne a jasne dáva odpovede na zásadné právne a skutkové otázky a reaguje na z tohto hľadiska podstatné (a nie teda všetky) argumenty strany, keď súčasne platí, že odôvodnenia rozhodnutí vydaných vo veci je potrebné vnímať komplexne (v ich súhrne). Tiež - ako to už opakovane zdôraznil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti - len samotná skutočnosť, že obvinený sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. Právo na spravodlivý proces (resp. právo na súdnu ochranu) nie je možné totiž vykladať tak, že zaručuje obvinenému právo na také rozhodnutie, aké zodpovedá jeho predstavám.

S poukazom na vyššie uvedené je teda zřejmé, že najvyšší súd nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej uplatnenej dovolacej námietky z hľadiska jej možného podradenia pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania - § 371 ods. 1 Tr. por., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Vzhľadom na ostatne uvedený záver nebol následne daný podklad ani na rozhodovanie podľa § 380 ods. 2 Tr. por., tak ako to mimo iného navrhoval obvinený v „petite“ dovolania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.